

3. Lavtlønslandenes komparative fordele sætter ingen spørgsmålstegn ved.

4. Alle forstår, at landene, der ønsker WTO-drøftelse af arbejdstagerrettigheder, ikke sigter på at indføre handelssanktioner.

For regeringen, der arbejder på grundlag af Folketingets dagsorden af 24. januar 1995, er målet, at ministerkonferencen træffer en beslutning, der etablerer en arbejdsgruppe i WTO-regi, hvor sagen kan fremmes yderligere.

En bemærkning til det centrale politiske spørgsmål er: Skal WTO beskæftige sig med fundamentale arbejdstagerrettigheder? Nogle når frem til på grundlag af, hvad jeg vil betegne som fortænkt analyse, at der ingen forbindelse er, hvorfor man konkluderer, at det skal WTO slet ikke beskæftige sig med.

Fra dansk side har vi gentagne gange gjort opmærksom på, at man hermed overser noget væsentligt. Hvis befolkningen i vor del af verden får det indtryk, at WTO ikke bekymrer sig om fundamentale arbejdstagerrettigheder, så får WTO et problem, og dermed får WTO's grundlæggende frihandelstanke også et problem.

Forholdet er efter min opfattelse, at forbrugeren allerede har besluttet sig. Der er en forbindelse mellem handel og fundamentale arbejdstagerrettigheder. Det er derfor nødvendigt, at WTO også af hensyn til organisationen selv drøfter handel og arbejdstagerrettigheder. Hvis WTO ikke tager handel og arbejdstagerrettigheder op, vil døren være åben for enegang og dermed risiko for protektionisme ad bagdøren. Derfor fastholder regeringen bestræbelserne for en fremsynet beslutning på dette område i Singapore.

Et tredje såkaldt nyt emne er handel og investeringer. Her ønsker vi fra dansk side en beslutning i Singapore om oprettelse af en arbejdsgruppe, der i første omgang skal analysere spørgsmålet. I betragtning af den markante vækst i danske investeringer uden for OECD-området har vi en betydelig interesse i, at der sker noget i WTO vedrørende handel og investering.

Situationen omkring det fjerde nye emne, handel og konkurrence, ligner situationen for handel og investeringer. Der er en klar dansk interesse i visse fælles rammer for indholdet af nationale konkurrenceregler.

Også emner som offentlige indkøb, regler om standarder for varer og lettelse af en række tyngende procedurer i forbindelse med international handel kan tænkes fremmet. Det er en klar dansk interesse.

Det ventes desuden, at Singapore-konferencen vedtager en erklæring, der behandler grundlæggende spørgsmål om WTO. Ved siden af den verdensomspændende handelsliberalisering, som WTO står for, findes der en del handelsarrangementer med et lille deltagerantal, herunder frihandelsaftaler. Denne type af aftaler er inden for de seneste 6-8 år tiltaget i betydning. WTO må forholde sig til denne udvikling.

Problemet er, at global liberalisering og regionale handelsarrangementer ikke altid trækker på samme hammel. Jeg omtalte tidligere den betydning, som den globale liberalisering har for Danmarks økonomi. Vi har en kontant interesse i, at regionale aftaler ikke udformes, så de indskrænker de muligheder, som WTO giver dansk eksport.

Singapore-erklæringen vil bekræfte WTO's forrang. Det kan Danmark tilslutte sig. Regionale arrangementer skal udformes, så de er i overensstemmelse med WTO's regler. Efter konferencen må man gå i gang med at undersøge, om WTO's regler skal strammes op.

I WTO's medlemskreds fylder udviklingslandene mere og mere. Regeringen hilser medlemslandenes ønske om at være med i WTO meget velkommen. Situationen medfører nye udfordringer for det globale handelssystem. Dem vil vi gerne være med til at løse, og blandt disse udfordringer er udviklingslandenes integration i WTO. Den er nødvendig, for at systemet kan fungere, og for at udviklingslandene kan opnå den tilsigtede økonomiske gevinst.

En række udviklingslande har reelle vanskeligheder med at gennemføre Uruguayrunden. Nogle udviklingslande importerer de fleste af deres fødevarer. Uruguayrunden skulle gøre denne import billigere ved at øge konkurrencen blandt eksportørerne. Midlet er at forbyde de rige lande at subsidiere deres landbrugseksport lige så meget, som de hidtil har gjort.

Den øgede konkurrence ser ud til at være længere om at slå igennem på priserne, end WTO-landene håbede. Og samtidig er fødevarereproducerende udviklingslande blevet ramt af faldende forsyninger på verdensmarkedet og deraf stigende priser for nogle af de fødevarer, som de er nødt til at importere. Det er sådan set ikke Uruguayrundens skyld, men resultatet er en svær situation for en gruppe af udviklingslande.

Endelig er der betydningen af WTO's arbejde for en meget uensartet medlemskreds.